

Arrest

nr. 268741 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Nuray DEMIR
Hoge Aardstraat 22/1
2610 WILRIJK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 14 februari 2022, op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022 om 15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, *loco* Mr. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 februari 2003 toe op het Belgisch grondgebied, dit in het kader van gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote.

1.2. Op 11 februari 2008 werd aan verzoeker een F-kaart afgeleverd, op 25 april 2012 verkreeg hij een F+ kaart, die na verlenging geldig was tot 7 april 2022.

1.3. Op 15 juni 2021 trof verweerder een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van tien jaar. Het beroep dat hiertegen werd ingesteld werd bij arrestnr. 261 989 van 11 oktober 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 12 november 2021 tekende verzoeker cassatieberoep aan bij de Raad van State tegen het voormelde arrest van de Raad.

1.5. Op 14 februari 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgeleverd.

Deze bijlage 13 septies wordt thans bestreden.

1.6. Op 16 februari 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering

2.1. Verweerder werpt in zijn nota het volgende op:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Blijkens de rechtspraak van de Raad van State beschikt een verzoekende partij over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: vooreerst dient zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden; voorts moet de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing.

Verzoekende partij maakt reeds het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf; een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van tien (10) jaar. Het beroep tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissingen van 15.06.2021 werd verworpen door uw Raad per arrest van 11.10.2021 met nr. 261.989.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat zelfs in geval van schorsing en/of vernietiging van de bestreden beslissing door Uw Raad, verzoekende partij onderworpen blijft aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 jaar haar afgeleverd op 15.06.2021. Om deze reden heeft verzoekende partij geen actueel belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing.

Bovendien, de grieven tegen de huidige bestreden beslissing werden grotendeels evengoed aangevoerd tegen de vermelde beslissingen van 15.06.2021, en verworpen door uw Raad. Verwerende partij meent mitsdien dat verzoekende partij geenszins haar belang bij onderhavige procedure rechtvaardigt en deze bijgevolg onontvankelijk dient te worden verklaard .

Zoals bepaald door de Raad van State is het beroep maar ontvankelijk indien de verzoekende partij blijk geeft van een legitiem belang bij de aangezochte vernietiging, met dien verstande dat deze illegitimiteit – wanneer zij wordt vastgesteld - « vasthoudt aan laakbare omstandigheden, vanuit strafrechtelijk, dan wel moreel oogpunt» .

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk”.

2.2. Dit verweer kan niet gevolgd worden. Het is niet omdat het beroep verworpen werd tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen dat verzoeker er geen belang bij heeft om de bijlage 13septies aan te vechten op grond waarvan hij riskeert verwijderd te worden naar Turkije op het moment dat deze bijlage

uitvoerbaar wordt overeenkomstig het gestelde in artikel 52/3, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad kan voorts bezwaarlijk verzoekers belang bij de ingestelde vordering ontnemen omdat hij grieven ontwikkelt die “grotendeels” aangevoerd werden tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen. Verzoekers situatie tussen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen en de thans bestreden bijlage 13septies kan bovendien veranderd zijn en dit vergt een nauwgezet onderzoek van alle grieven die hij hiertegen ontwikkelt. Het blijkt ook niet dat er sprake is van een zuiver confirmatief bevel om het grondgebied te verlaten (cfr. RvS, nr 236.849 van 20 december 2016). De Raad ziet ten slotte niet in waarom verzoeker het belang bij de vordering moet worden ontzegd wegens een gebrek aan legitiem belang. Het discours in de nota met opmerkingen dat in dit verband een moreel standpunt lijkt te huldigen is misplaatst.

2.3. De Raad kan verweerder echter wel volgen wanneer hij in zijn nota opwerpt:

“Uw Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van de grieven gericht tegen de beslissing tot vasthouding van 14.02.2022, die in de bestreden akte vevat ligt. Artikel 71, Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. Uw Raad is gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten”.

De vordering is derhalve onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die vevat is in de bijlage 13septies .

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder het volgende op:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt betwist. Verzoeker heeft op 16.02.2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend waardoor de uitvoering van de bestreden beslissing is opgeschort.

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet, dat in werking is getreden op 22 maart 2018, bepaalt: “Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggedrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en

tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

De uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is aldus opgeschort zolang door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen beslissing wordt genomen in het kader van dit eerste internationaal beschermingsverzoek van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt doet hieraan geen afbreuk.

Verweerder benadrukt dat de beslissing hoe dan ook niet imminent ten uitvoer gelegd kan worden, nu het onderzoek door de CGVS loopt. Mocht de Commissaris-generaal niet overgaan tot het erkennen of toekennen van internationale bescherming, staat hiertegen bij de Raad eveneens een beroepsmogelijkheid open met schorsende werking op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Het uiterst dringend karakter is niet aanwezig in casu. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen”.

3.2.2. Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen worden uitgevoerd”.

3.2.3. Ter terechtzitting wordt een stuk neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker op 16 februari 2022 een (eerste) verzoek om internationale bescherming (VIB) heeft ingediend. Het blijkt niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dit verzoek reeds behandeld heeft.

Gezien verzoekers hangende eerste VIB bij de commissaris-generaal is de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing opgeschort zolang door de commissaris-generaal geen beslissing wordt genomen in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming (artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet).

In geval van een negatieve beslissing van de commissaris-generaal is de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing eveneens opgeschort tijdens de voor het indienen van het beroep bij de Raad vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad (artikel 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

Dit heeft als gevolg dat de vordering op dit ogenblik geen uiterst dringend karakter meer heeft, ook al wordt verzoeker thans vastgehouden in een gesloten centrum.

3.2.4. Onder het kopje “*uiterst dringende noodzakelijkheid*” van het verzoekschrift kan het volgende worden gelezen:

“17. Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit om naar Turkije te worden teruggestuurd.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden op 14.02.2022.

Dat verzoeker aldus nodeloos van haar vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden. Zoals immers hierboven uiteengezet, omvat de beslissing van 14.02.2022 enkel en alleen algemene beschuldigingen en vage termen en op geen enkele wijze en in geen geval is er sprake van enig concreet bewijs van dat verzoeker een gevaar

en dreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid van de Belgische Staat. Op dezelfde wijze is er geen enkel concreet bewijs door DVZ in de bestreden beslissing voorgelegd voor enig risico op onderduiken en wordt hij dus nodeloos van zijn vrijheid beroofd en bovendien is er geen enkel gegronde reden om verzoeker van zijn vrijheid te beroven.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangengehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel conform art. 13 EVRM te kunnen uitoefenen.

Dat verzoeker met de eerste vlucht zal gerepatriëerd worden.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden”.

3.2.5. Waar verzoekende partij opwerpt dat ze nodeloos van haar vrijheid wordt beroofd, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.3. Voorts riskeert verzoeker gelet op wat kan gelezen worden in de artikelen 49/3/1 en 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet langer om met de eerste vlucht gerepatriëerd te worden. Voorts kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.2.8. waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar rechten op een dringende behandeling van haar zaak kan vrijwaren.

3.2.6. Ter terechtzitting hamert een geëxciteerde verzoekende partij erop dat het uiterst dringend karakter aangetoond wordt omdat het een uitzonderlijke zaak betreft waarbij er sprake is van een actueel ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid dat uitgaat van verzoeker en anderen. De grond van de zaak is volgens de verzoekende partij verweven met het uiterst dringend karakter van de vordering. Ze wijst er ook op dat er geen sprake is van precedentenwerking van arresten in het Belgisch recht. Ze doet een beroep op het geweten van de Raad om alsnog het uiterst dringend karakter van de vordering te weerhouden.

3.2.7. Er is inderdaad geen precedentenwerking van arresten in het Belgisch recht. Het staat de verzoekende partij vrij om aan te tonen dat er ondanks de artikelen 49/3/1 en 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet sprake is van een uiterste dringende vordering. Zij slaagt daar niet in, noch met het betoog in het verzoekschrift noch met het voornamelijk emotioneel betoog ter terechtzitting. Zoals gezegd ter terechtzitting gaat er geen actueel gevaar uit van verzoeker voor de nationale veiligheid vermits hij van zijn vrijheid is beroofd. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij het parket verzocht heeft om een strafonderzoek “over de beweringen door Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing van 14.02.2022” op te starten lastens hem. Het parket zal derhalve aspecten die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken de nationale veiligheid aanbelangen en waarin mogelijk ook anderen betrokken zijn, onderzoeken. De Raad ziet niet in waarom hij om die reden alvorens de asielprocedure bij de commissaris-generaal en desgevallend de Raad zijn beslag heeft gekregen, reeds uitspraak moet doen over de thans ingestelde vordering van de verzoekende partij. Voorts laten noch het door de verzoekende partij ingeschatte belang en uitzonderlijke karakter van haar zaak noch de grieven die zij ten gronde ontwikkelt tegen de bestreden beslissing toe om anders te concluderen.

3.2.8. Het betekent dat de Raad de vordering tot schorsing zal verwerpen wegens het gebrek aan hoogdringend karakter van de vordering. Dit laat verzoeker toe om een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Indien de situatie dringend wordt, kan zij overeenkomstig artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling vragen van dat beroep. Overeenkomstig artikel 39/85, § 3, van de Vreemdelingenwet heeft ook een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen schorsende werking. Verzoekende partij toont niet aan dat op dat ogenblik al haar rechten niet gevrijwaard zouden zijn en er dus sprake is van een schending van artikel 13 EVRM als de Raad de vordering thans afwijst omdat de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet vervuld is (cfr. RvS, nr. 11.508 van 26 augustus 2015, (c)). De Raad is van oordeel dat de rechten van de verzoekende partij zelfs meer gevrijwaard zijn omdat ze bij het indienen van een gewoon schorsings- en annulatieberoep binnen de in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn - waarbij de beroepstermijn van 10 dagen enkel slaat op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing (cfr. RvS, met nr. 230.528 van 17 maart 2015)-, en gezien ze ervoor geopteerd heeft om een VIB in te dienen, mogelijks nog andere grieven kan ontwikkelen of de huidige meer kan uitdiepen. Die zullen dan binnen korte termijn behandeld worden door de Raad, als de voormelde weg bewandeld wordt door de verzoekende partij.

3.2.9. Voor wat betreft de vraag wanneer de situatie dan wel dringend wordt, wijst de Raad, zoals hij reeds ter terechtzitting heeft gedaan, op het gestelde in artikel 52/3, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70”.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet is opgeschort, wordt de situatie derhalve dringend.

3.2.10. De Raad concludeert derhalve dat de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldaan is. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

M. EKKA